

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **D. H., a. s., IČ: X**
sídlem X

zastoupená advokátem Mgr. Milanem Šikolou
sídlem Metodějova 450/7, 612 01 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. 052324/2019/KUSK-DOP/Hav, sp. zn. SZ_129112/2018/KUSK/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. 052324/2019/KUSK-DOP/Hav, sp. zn. SZ_129112/2018/KUSK/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Milana Šikoly, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán

I. stupně“) ze dne 12. 9. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 86182/18-kav, sp. zn. 838/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že jej co do skutků a) až h) potvrdil a co do skutků i) a j) řízení o přestupcích zastavil, neboť spáchání skutků nebylo žalobkyni prokázáno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků (dříve správních deliktů) podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterých se dopustila tím, že v deseti různých dnech od 2. 6. do 18. 10. 2016 v obci Kolín – Sendražice, Ovčárecká 125, ve směru jízdy z centra, na pozemní komunikaci II/125, provozovala nákladní automobily vždy jednotlivě uvedených továrních značek a registračních značek, které spolu s návěsem vždy jednotlivě uvedené registrační značky při vysokorychlostním vážení překročily nejvyšší povolenou hmotnost nápravy a motorového vozidla či celé jízdní soupravy o vždy jednotlivě uvedenou váhu v kilogramech, čímž porušila ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vyhláška č. 341/2014Sb.“). Za spáchání přestupků byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné a byla jím zkrácena na svých právech. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí z nesprávného a neúplného zjištění skutkového stavu věci, z nesprávného právního posouzení a byla vydána na základě vadného procesního postupu správních orgánů. Žalobkyně předně vznáší pochybnosti o tom, v jakých věcech bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, když již správnímu orgánu I. stupně sdělila, že jí nebylo známo, že by probíhala řízení o devíti z deseti přestupků, které číselně označila čísla případů, jež měly být nově projednány ve společném řízení. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno pod jiným číslem jednacím, spisovou značkou i číslem případu, než pod jakými bylo oznámeno nové projednání věci ve společném řízení. Pochybnosti žalobkyně se stejnou měrou týkají i toho, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno po řádně provedeném řízení, zda mu předcházelo řádně provedené prvostupňové řízení, resp. zda vůbec nějaké řízení vydání rozhodnutí předcházelo. Z tohoto důvodu žalobkyně usuzuje na zmatečnost řízení.
3. Žalobkyně dále namítá, že z provedených důkazů nelze vyvodit přesvědčivý a nepochybný závěr o tom, že její jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupků, pro které byla správním orgánem I. stupně uznána vinnou. Správní orgány neúplně a nesprávně zjistily skutkový stav věci a nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně je dále přesvědčena, že správní orgány se nevypořádaly řádně a přesvědčivě či vůbec s jejími námitkami vznesenými v průběhu řízení a nevysvětlily, proč nepřipustily jí navržené důkazy. To činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými, vadnými a nezákonnými. Ohledně jednání kvalifikovaného správním orgánem I. stupně jako přestupek dle písm. b), c) a d) výroku prvostupňového rozhodnutí žalobkyně namítá, s ohledem na správním orgánem tvrzený okamžik spáchání přestupku a okamžik zahájení řízení o něm, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen

„zákon o přestupcích“). Ohledně jednání kvalifikovaného správním orgánem I. stupně jako přestupek dle písm. a) a e) až j) výroku prvostupňového rozhodnutí žalobkyně namítá, s ohledem na správním orgánem tvrzený okamžik spáchání přestupku a okamžik zahájení řízení o přestupku, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím doby (promlčení) ve smyslu § 30 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

4. Dle žalobkyně se žalovaný s těmito jejími námitkami správně nevypořádal, přičemž věc i nesprávně právně posoudil. Listinné důkazy označené jako „doklady o výsledku měření“ nemohou vůbec jako důkazy použitelné v tomto řízení obstát, a to proto, že se jedná o důkazy vyhotovené (nikoliv pak opatřené) orgánem, který v řízení rozhoduje o vině či nevině žalobkyně za přestupek, a to tím spíše, že žalobkyně v průběhu řízení vznesla námitku správnosti uvedených listinných důkazů a žalovaný se s touto námitkou dostatečně nevypořádal. Listinné důkazy označené jako „vážní lístky“ vyhotovené Krajskou správou a údržbou silnic Středočeského kraje (dále jen „KSÚS“) nejsou přesvědčivým, způsobilým a relevantním důkazem a dokladem o tom, že by žalobkyně jako provozovatel dotčených motorových vozidel překročila jejich největší povolenou hmotnost, a to proto, že byly vyhotoveny nekompetentním a nezpůsobilým subjektem a v rámci tohoto subjektu i nekompetentním a nezpůsobilým pracovníkem, přičemž tyto okolnosti zakládají důvodné pochybnosti o správnosti provedení samotného měření a jeho výsledcích. Námitku pravosti a správnosti těchto listinných důkazů žalobkyně namítla již ve správním řízení.
5. Pochybnosti o správnosti výsledků samotného měření zpochybňuje již ten fakt, že vážní lístky byly vyhotoveny se značným časovým odstupem (většina z nich více jak po jednom roce od údajného spáchání přestupku). Ani s touto se žalovaný dostatečně nevypořádal. Žalobkyně je navíc přesvědčena o tom, že tato její námitka se v průběhu řízení ukázala důvodnou, jelikož sám žalovaný uvádí, že dne 18. 8. 2016 bylo KSÚS provedeno kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště v Kolíně, část Sendražice, přičemž výsledky měření prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. V této souvislosti žalobkyně navrhovala provést důkaz svědeckou výpovědí L. S. a T. G., pracovníků KSÚS k jejich způsobilosti provádět vážení a k otázce časového odstupu vyhotovení vážních lístků od okamžiku údajného spáchání přestupku, avšak provedení navrhovaných důkazů nebylo připuštěno.
6. Samotné vážení bylo zaznamenáno prostřednictvím měřidla „Váha pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel“ výrobce CROSS Zlín, a. s., typ CrossWIM, v. č. 312013, které je nezpůsobilým měřícím zařízením pro takové měření z důvodu nesplnění podmínek kladených na takový druh měřidla zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), což zakládá důvodné pochybnosti o správnosti samotného měření a jeho výsledcích. Žalobkyně namítala, že provedené měření (měření okamžité hmotnosti) je zatíženo chybou, která měla vliv na výsledky provedeného měření, a to v tom směru, že v rámci prováděného měření nebyly zohledněny okolnosti, které mohly mít (měly) vliv v době měření (obecně z hlediska fyziky - kinematiky) na výsledky měření [stav vozovky v důsledku aktuálního počasí; styl jízdy, tj. zpomalení (brždění) či zrychlení jízdní soupravy, tlak v pneumatikách jízdní soupravy, rozložení nákladu atd.]. V neposlední řadě i aktuální

počasí (např. déšť) může během přepravy ovlivnit hmotnost přepravovaného materiálu. Na uvedené okolnosti a nesprávnost provedeného měření žalobkyně poukazovala tím spíše, že v řízení bylo možné doložit a listinnými důkazy prokázat, a to jednak vážnými lístky z místa nakládky, jednak vážnými lístky z místa vykládky, že hmotnost přepravovaného nákladu v rozhodné době, tedy i okamžitá hmotnost jízdní soupravy v jednotlivých uváděných případech nemohla být vůbec překročena, tím méně o hodnoty uváděné správním orgánem I. stupně.

7. Žalobkyně dále namítala, že jednotlivé přepravy (v rámci kterých byla prováděna předmětná měření) prováděla pouze jako přepravce pro odesílatele Č. š., a. s., IČO: X, z místa jeho provozovny K. S. S., přičemž příjemcem přepravovaného nákladu byla S. a. s., IČO: X, v místě O. H.. V této souvislosti žalobkyně navrhovala provést důkaz vážnými lístky (pro jednotlivá předmětná vozidla dotčená předmětným vysokorychlostním měřením) z místa nakládky ve S. S. a z místa vykládky H. (X), které byly vyhotoveny před odjezdem dotčených jízdních souprav z místa nakládky a po příjezdu do místa vykládky, tedy před a v blízké časové souvislosti před provedeným vysokorychlostním kontrolním vážením, přičemž provedení navrhovaných důkazů nebylo připuštěno. Žalobkyně rovněž sdělila správnímu orgánu, že vzhledem k tomu, že toliko jako přepravce zajišťovala přepravu zboží (materiálu) pro odesílatele příjemci, nepodařilo se jí do lhůty stanovené správním orgánem I. stupně pro ukončení dokazování tyto listinné důkazy (v podobě vážných lístků k okamžiku nakládky a vykládky) obstarat. Žádala proto buď o poskytnutí dodatečné lhůty jednoho měsíce k jejich obstarání a zajištění, případně navrhla, aby uvedené listiny opatřil sám správní orgán.
8. V uvedených souvislostech pak žalobkyně navrhovala provést důkaz znaleckým posudkem z příslušného oboru (fyzika – kinematika) ke zjištění správnosti a přesnosti výsledků prováděného vysokorychlostního měření, a to i s ohledem na účastníkem řízení tvrzené skutečnosti mající vliv na správnost výsledků takového měření a další rozhodné skutečnosti (zjištěné hmotnosti nákladu při nakládce a vykládce v jednotlivých posuzovaných případech), přičemž provedení navrhovaného důkazu opět nebylo připuštěno. Žalobkyně vyslovila názor, že výsledky měření by měly být podrobeny přezkumu znalcem již jen proto, že závěr o výsledcích vysokorychlostního kontrolního vážení (jejich správnosti) je otázkou zcela odbornou, o které si nemůže správní orgán učinit úsudek sám, a dále i proto, že v současné době neexistuje jakákoliv sjednocující soudní (správní) praxe, která by výsledky vysokorychlostního kontrolního vážení, prováděné na dotčeném měřicím zařízení, považovala za relevantní důkaz o spáchání předmětného přestupku.
9. Žalobkyně, aniž by se jakkoliv cítila být odpovědnou za přestupky projednávané v tomto řízení, pak v širších souvislostech poukázala na možnou aplikaci ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, které se obecně týká zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že podmínky citovaného ustanovení byly naplněny. K tomu žalobkyně navrhovala provést další důkazy, které však správní orgány odmítly, aniž by tento procesní postup odůvodnily. Správní orgán se tedy buď vůbec či řádně a přesvědčivým způsobem nevypořádal s tím, z jakého důvodu žalobkyní označené důkazy neprovedl, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, a tudíž ze své podstaty vadným a nezákonným.

Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že žalobní námitky jsou pouze opakováním námitek vznášených v průběhu správního řízení, které byly řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné části odůvodnění současně odkázal. Žalovaný poukázal na § 52 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a na § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 18. 8. 2017 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“). Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 10 A 20/2016, či Krajského soudu v Brně, sp. zn. 30 A 153/2016. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud přestupce zpochybňuje zjištění správního orgánu, přenáší se na něj břemeno svá tvrzení prokázat. Obecné proklamace takovým důkazem nejsou. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně na základě vlastního šetření zjistil, že žalobkyně je podezřelá ze spáchání shora uvedených přestupků, kterých se dopustila tím, že:
- i. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 29. 7. 2016 v 07:16, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - ii. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 2. 6. 2016 v 14:13, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - iii. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 3. 6. 2016 v 11:26, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - iv. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 30. 6. 2016 v 16:24, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X, při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - v. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 4. 8. 2016 v 07:21, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem

registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,

- vi. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 10. 8. 2016 v 07:24, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - vii. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 10. 8. 2016 v 07:25, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
 - viii. jako provozovatel motorového vozidla, registrační značky X, dne 17. 8. 2016 v 10:52, na pozemní komunikaci v obci Kolín – Sendražice, ul. Ovčárecká, ve směru jízdy na Ovčáry, provozovala toto motorové vozidlo, které spolu s přípojným vozidlem registrační značky X při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti,
12. Přílohu jednotlivých úředních záznamů do spisu tvoří vždy vážní lístek z vysokorychlostního kontrolního vážení (dále jen „kontrolní vážení“) provedeného příslušného dne, vyhotovený buď dne 2. 1. 2018 nebo 23. 1. 2018, výpis z karty vozidla a přípojného vozidla, doklad o výsledku kontrolního vážení, pověření KSÚS k provádění kontrolního vážení a potvrzení o ověření stanoveného měřidla.
13. Příkazem ze dne 12. 1. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 4376/18-kav, sp. zn. 838/2018, č. případu 2018/00240, doručeným dne 17. 1. 2018, byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, jehož skutkovou podstatu naplnila shora popsányými jednáními pod body i) až viii), přičemž
- v případě ad i) byla nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy po odpočtu překročena o 2 610 kg (č. případu OD PŘ 00240/18),
 - v případě ad ii) byla nejvyšší povolená hmotnost nápravy č. 2 po odpočtu překročena o 679 kg a nejvyšší povolená hmotnost motorového vozidla po odpočtu překročena o 1 015 kg (č. případu OD PŘ 00237/18),
 - v případě ad iii) byla nejvyšší povolená hmotnost nápravy č. 2 po odpočtu překročena o 549 kg a nejvyšší povolená hmotnost motorového vozidla po odpočtu překročena o 1 628 kg (č. případu OD PŘ 00238/18),
 - v případě ad iv) byla nejvyšší povolená hmotnost nápravy č. 2 po odpočtu překročena o 291 kg a nejvyšší povolená hmotnost motorového vozidla po odpočtu překročena o 1 818 kg (č. případu OD PŘ 00239/18),
 - v případě ad v) byla nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy po odpočtu překročena o 1 104 kg (č. případu OD PŘ 00241/18),
 - v případě ad vi) byla nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy po odpočtu překročena o 1 438 kg (č. případu OD PŘ 00242/18),

- v případě ad vii) byla nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy po odpočtu překročena o 1 658 kg (č. případu OD PŘ 00243/18),
 - v případě ad viii) byla nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy po odpočtu překročena o 1 058 kg (č. případu OD PŘ 00244/18),
14. V příkazu jsou dále pod body 9 a 10 uvedena další dvě jednání, jejichž podstata je obdobná těm, která jsou uvedena pod body i) až viii) shora s tím, že se jich žalobkyně dopustila ještě
- ix. dne 25. 8. 2016 v 07:12, jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, spolu s návěsem registrační značky X, přičemž nejvyšší povolená hmotnost nápravy č. 2 byla po odpočtu překročena o 849 kg a nejvyšší povolená hmotnost motorového vozidla po odpočtu o 1 277 kg (č. případu OD PŘ 00245/18), a
 - x. dne 18. 10. 2016 v 15:20, jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, spolu s návěsem registrační značky X, přičemž nejvyšší povolená hmotnost nápravy č. 2 byla po odpočtu překročena o 188 kg a nejvyšší povolená hmotnost motorového vozidla po odpočtu o 428 kg (č. případu OD PŘ 00246/18).
15. Za spáchání uvedených přestupků byl žalobkyni uložen ve společném řízení správní trest pokuty ve výši 27 000 Kč. Osmi výzvami ze dne 12. 1. 2018 byla žalobkyně vyzvána ke sdělení totožnosti řidičů motorových vozidel v předmětných dnech a hodinách, uvedených pod body i) až viii) shora. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce dne 25. 1. 2018 odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení pro skutky uvedené v bodech i) až x) oznámením o jeho pokračování, doručeným dne 8. 2. 2018 do datové schránky Advokátní kanceláře Šmíd, s. r. o., kterým současně žalobkyni poučil o jejích procesních právech v řízení, vyzval ji k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a k vyjádření se k nim. Dalšími osmi výzvami ze dne 29. 1. 2018 byla žalobkyně podruhé vyzvána ke sdělení totožnosti řidiče motorového vozidla v předmětných dnech a hodinách, uvedených pod body i) až viii) shora. Následně byla žalobkyně na den 21. 3. 2018 předvolána k podání vysvětlení ve věci sdělení identifikačních údajů řidičů motorových vozidel v předmětných dnech a hodinách, uvedených pod body i) až viii) shora a pod bodem 9 příkazu.
16. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2018, doručeným dne 6. 3. 2018 do datové schránky Advokátní kanceláře Šmíd, s. r. o., byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání shora uvedených přestupků shodně jako předtím v příkazním řízení za skutky označené písmeny a) až j). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V něm namítla vady v doručování písemností žalobkyni v průběhu řízení a dále zánik odpovědnosti uplynutím času u všech skutků. Žalobkyně rovněž zpochybnila dostatečné zjištění skutkového stavu ohledně naplnění skutkové podstaty předmětných přestupků. Namítla, že listinné důkazy, zejména vážní lístky, nejsou způsobitelným důkazem o porušení právní povinnosti žalobkyně, že měřicí zařízení rovněž nesplňovalo podmínky na něj kladené zákonem o metrologii, a že disponuje vlastními vážními lístky z místa nakládky, z nichž je patrná hmotnost nákladu. Navrhla, aby výsledky měření byly posouzeny znalcem a rovněž poukázala na naplnění podmínek podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. O podaném odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. 041960/2018/KUSK-DOP/Svo, sp. zn. SZ_041960/2018/KUSK, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný přisvědčil námitce žalobkyně, že jí bylo

nesprávně doručováno do datové schránky advokátní kanceláře jako právnické osoby, nikoli do datové schránky jejího advokáta jako osoby fyzické.

17. Správní orgán I. stupně poté pokračoval oznámením nového projednání věci, poučil znovu žalobkyni o jejích procesních právech a informoval ji o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně se k věci vyjádřila podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 11. 9. 2018.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018, doručeným dne 12. 9. 2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání shora uvedených přestupků shodně jako v předchozím rozhodnutí s tím, že jednotlivé skutky byly označeny písmeny a) až j). V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že základním pilířem spisové dokumentace jsou hodnoty získané z vážních lístků kontrolních vážení v jednotlivých dnech, kdy byly spáchány jednotlivé skutky. Vyšel z listinných důkazů vztahujících se vždy ke každému jednomu dni, v němž měly být jednotlivé skutky spáchány. Protiprávní jednání bylo ve všech případech zaznamenáno prostřednictvím měřidla „Váha pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel“ výrobce CROSS Zlín, a. s., typ Cross WIM, v. č. 312013, které bylo ověřeno Českým metrologickým institutem dne 19. 11. 2015 s tím, že měřidlo má požadované vlastnosti v souladu s § 9 odst. 2 zákona o metrologii a § 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů. Ve všech případech motorové vozidlo při kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti.
19. K jednotlivým námitkám žalobkyně správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyni bylo známo již od doručení příkazu, že je s ní vedeno společné řízení o přestupku za deset jednání, nikoli za jednání jediné. Dále se vyjádřil k námitce nepřiměřeně krátké lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dále vysvětlil vztah mezi překročením celkové hmotnosti vozidla a překročením hmotnosti jeho jednotlivé nápravy. Objasnil rovněž institut objektivní odpovědnosti právnických osob, přičemž připustil obecnou možnost liberace, k níž však v případě žalobkyně naplnění podmínek neshledal. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 9. 2018. V odvolání žalobkyně uplatnila obdobné námitky jako v průběhu řízení, jež v mírně pozměněné formě prezentuje i v žalobě. Před rozhodnutím o odvolání vyloučil žalovaný usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 052321/2019/KUSK-DOP/HAV, sp. zn. SZ_129112/2018/KUSK/2, které si soud dodatečně vyžádal do správního spisu, ze společného řízení k samostatnému projednání skutky uvedené pod písmeny i) a j) prvostupňového rozhodnutí. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
20. V odůvodnění se žalovaný vyjádřil k žalobkyní namítané nejasnosti ohledně spisových značek a pochybností o totožnosti projednávané věci. Rovněž objasnil, že novým projednáním věci je míněno pokračování v řízení o přestupcích po zrušení prvního rozhodnutí žalovaným a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný nepřisvědčil žalobkyni, že by její námitky nebyly dostatečně vypořádány, a to i proto, že dospěl k závěru, že námitky žalobkyně jsou takřka stejné a správní orgán I. stupně se s nimi v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí již vypořádal. Námitku zániku odpovědnosti za přestupky neshledal žalovaný důvodnou a poukázal na to, že ač tato námitka již byla předchozím rozhodnutím vypořádána, žalobkyně ji neustále opakuje. Pokud jde o listinné důkazy, které byly v řízení o

přestupcích shromážděny, odkázal žalovaný na § 38a odst. 4 písm. a) a § 38d odst. 2 zákona o pozemních komunikacích s tím, že v daném případě pověřenou osobou byla KSÚS, přičemž žalobkyni byla poskytnuta možnost, aby se s podklady seznámila. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce týkající se relevantnosti a hodnověrnosti shromážděných listinných důkazů a spolehlivosti a způsobilosti použitých vah. Rovněž naplnění podmínek pro zproštění se odpovědnosti za přestupky žalovaný neshledal.

21. Žalovaný poukázal i na to, že nebyl důvod stanovovat žalobkyni lhůtu pro obstarání podkladů od odesílatele a příjemce nákladu s odkazem na § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. K důkazům svědeckými výpověďmi pracovníků KSÚS poznamenal, že jejich odborná způsobilost provádět vážení je doložena písemným osvědčením (pověřením), přičemž zdůraznil, že se jedná o automatizované vážení bez zásahu lidského činitele bez možnosti ovlivnit výsledek vážení, přičemž současně odkázal na obsah spisu, s nímž se žalobkyně mohla seznámit. Ani provedení důkazu znaleckým posudkem žalovaný neshledal potřebným. O zastavení řízení ve věci přestupků uvedených v bodech i) a j) žalovaný rozhodl proto, že dne 18. 8. 2016 bylo KSÚS provedeno kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště v Kolíně, část Sendražice, jehož výsledky prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. Případné přestupky spáchané v době od 19. 8. do 31. 12. 2016 na základě hodnot vysokorychlostního vážení nelze považovat za prokázané.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

22. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

24. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že žalobkyně v žalobě toliko opakuje či parafrázuje tvrzení, která ve stejné či obdobné podobě již uplatňovala ve svých vyjádřeních v průběhu společného řízení o přestupcích či v podaných odvoláních a žalovaný je více či méně podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí či v předchozím zrušovacím odvolacím rozhodnutí. Opakování týchž námitek v žalobě jistě možné je, nicméně za situace, kdy je žalobkyně argumentačně nikam dále neposouvá, aby například polemizovala se závěry žalovaného, je na místě žalobní body vypořádat v intencích rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-160, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 16. 4. 2020, č. j. 8 As 206/2017-33. Žalobkyně má za to, že za přestupky neodpovídá, resp. že se žádného protiprávního jednání nedopustila a že skutkový stav nebyl nalézacím správním orgánem zjištěn dostatečně. Výhrady žalobkyně lze shrnout do několika okruhů tak, že jednak tvrdí, že nebylo vyjasněno, o kterých přestupcích a pod kterými spisovými značkami bylo řízení vedeno. Dále namítá, že její odpovědnost za přestupky zanikla, a to buď ještě podle zákona o přestupcích, nebo podle zákona o odpovědnosti

za přestupky. Dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyly vypořádány všechny jí vznesené námitky, a to konkrétně pochybnosti o shromážděných dokladech o kontrolním vážení, tvrzená nezpůsobilost pracovníků KSÚS měření provádět a nezpůsobilost samotného použitého měřidla (vah), nepřipuštění žalobkyní navržených důkazů (výslechem svědků, znaleckým posudkem a vážnými listky od odesílatele a příjemce nákladu). Konečně žalobkyně namítala nezohlednění naplnění podmínek pro zproštění se odpovědnosti za přestupek.

25. Soud se nejprve zabýval namítaným zánikem odpovědnosti žalobkyně za přestupky. Posouzení této námítky předchází i posouzení námítky nepřezkoumatelnosti, neboť pokud by odpovědnost žalobkyně za některý ze společně projednávaných přestupků zanikla, nemohlo být napadené rozhodnutí vůbec vydáno, lhotejně, zda je přezkoumatelné či nikoliv. Soud předesílá, že námitku zániku odpovědnosti žalobkyně již žalovaný podrobně vypořádal v odůvodnění prvního odvolacího rozhodnutí a na toto vypořádání v napadeném rozhodnutí odkázal, přičemž soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. V době spáchání skutků, za které byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků (tehdy správních deliktů) ve společném řízení, byla účinná právní úprava § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, z níž se podávalo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít. Příkaz, který byl prvním úkonem v řízení, byl žalobkyni doručen dne 17. 1. 2018, tedy již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Nabytím účinnosti tohoto zákona došlo k tomu, že na základě jeho § 112 odst. 1 se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
26. Ke dni nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky ani ke dni zahájení řízení o přestupcích dosud dvouletá lhůta pro zahájení řízení neuplynula. Jelikož nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky se z do té doby správních deliktů žalobkyně staly přestupky, aplikuje se na jejich promlčení v plném rozsahu právní úprava § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, a to i s ohledem na postupné zrušení celého § 112 odst. 2 téhož zákona nálezy Ústavního soudu, vyhlášenými pod č. 54/2020 Sb. s účinností od 26. 2. 2020, resp. pod č. 325/2020 Sb. s účinností od 22. 7. 2020. Z výše popsaného rovněž vyplývá, že na projednání skutků žalobkyně se vůbec zákon o přestupcích nevztahoval, neboť do 30. 6. 2017 by šlo o správní delikty, přičemž procesním předpisem k jejich projednání byl zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a od 1. 7. 2017 jde o přestupky, na jejichž projednání se vztahuje zákon o odpovědnosti za přestupky. Právní úprava zániku odpovědnosti podle zákona o přestupcích tak vůbec nepřichází v úvahu. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí tři roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, což jsou i přestupky žalobkyně [srov. § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích].

V průběhu společného řízení o přestupcích byla promlčecí doba několikrát přerušena ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, protože počala opakovaně běžet nová tříletá promlčecí doba. V takovém případě odpovědnost za přestupky zaniká nejpozději pět let od jejich spáchání (srov. § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), přičemž v této době napadené rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobní bod tak není důvodný.

27. Soud se dále zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat mj. takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Soud předesílá, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Odvolací orgán tak může napravit případnou absenci vypořádání určité námitky účastníka řízení správním orgánem prvostupňovým.
28. V nyní souzené věci soud ověřil, že se žalovaný více či méně podrobně vypořádal téměř se všemi námitkami, které žalobkyně v naposledy podaném odvolání vznesla. Byla objasněna námitka týkající se nesrovnalostí v označování jednotlivých skutků (případů) spisovými značkami, kterou žalobkyně vznáší opětovně, a žalovaný i správní orgán I. stupně ji opakovaně vypořádaly. Soud sdílí názor žalovaného, že není podstatné, jakými interními označeními byly skutky spáchané v jednotlivých dnech označeny. Podstatné je, že ze správního spisu a z vydaných rozhodnutí je patrné, které skutky žalobkyně byly ve společném řízení projednávány, a ani soudu o tom nevznikla žádná pochybnost. Jako poněkud účelová se pak jeví námitka žalobkyně, že jí není zřejmé, o jaké nové projednání přestupků se má jednat. Ze správního spisu je zjevné, že žalobkyně podala proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, kterému bylo vyhověno s tím, že se věc vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Je tedy jasné, že jde o nové projednání po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení a ani o této otázce žádné pochybnosti nevyvstávají. Žalovaný vypořádal i odvolací námitky týkající se použitelnosti a hodnověrnosti shromážděných dokladů o kontrolním vážení, způsobilosti kontrolních vah i pracovníků KSÚS provádět kontrolní vážení. Rovněž se vyjádřil k otázce, proč nepovažoval za potřebné provádět další žalobkyní navržené důkazy a vysvětlil, z jakého důvodu neshledal naplnění podmínek pro zproštění se odpovědnosti za přestupky ze strany žalobkyně.
29. Jedinou námitku, kterou žalovaný zcela pominul, je odvolací námitka, spočívající (ve stručnosti) v tom, jakým způsobem probíhá kontrolní vážení, jak je zajištěna jeho objektivita a jak jsou eliminovány vnější faktory, které by jej případně mohly ovlivnit (stav vozovky, styl jízdy, rozložení nákladu apod.). Soud připouští, že námitky, které žalobkyně uplatňovala ve správním řízení a které nyní uplatňuje v žalobě, jsou ve své podstatě hypotetické a stačilo by je vypořádat rovněž pouze v tomu odpovídající obecné rovině. Žalovaný však neučinil v napadeném rozhodnutí ani to a dlužno dodat, že obdobnou námitku nevypořádal ani správní orgán I. stupně. Rovněž by za jiných okolností byl případný poukaz žalovaného na to, že žalobkyně měla

možnost se seznámit se správním spisem a této možnosti nevyužila. V nyní souzené věci však správní spis neobsahuje žádný dokument, kupříkladu návod k obsluze vah pro kontrolní vážení, z něhož by bylo patrné, jakými postupy se kontrolní vážení řídí. Byť žalovaný tuto odvolací námitku výslovně v odůvodnění zmiňuje, žádnou relevantní úvahu ve vztahu k ní neučinil. Za dostatečné vypořádání pak nelze považovat ani obecný poukaz na to, že případnou nesprávnost měření by musela žalobkyně doložit. Nemůže to pak být jako první soud, který se bude námitkou vznesenou žalobkyní zabývat před tím, než tak učiní některý ze správních orgánů, neboť by tím nepřipustně nahrazoval roli nalézacího přestupkového orgánu, kterým není.

30. Současné však je třeba mít na zřeteli, že okolnost, jak fungují měřicí přístroje, není pro vyvození odpovědnosti za přestupek relevantní a není ani předmětem dokazování (čímž není znemožněna možnost provedené měření zpochybňovat). Žalobkyně však pouze nekonkrétně namítala, že nebyly zohledněny okolnosti, jež mohly mít vliv na výsledek měření. Naproti tomu již neuvedla, jaké okolnosti to měly být v jejím případě (žalobkyně například netvrdí, že ten den pršelo, či že konkrétní řidič brzdil či zrychloval), nýbrž jen předestírá případné okolnosti, které, kdyby se vyskytly, mohly měření možná ovlivnit. Tomuto náhledu na uplatněnou námitku mohl žalovaný její vypořádání přizpůsobit. Za situace, kdy tuto námitku ponechal zcela bez povšimnutí, však nemůže ani zjevná hypotetičnost a spekulativnost námitek žalobkyně způsobit jejich automatickou nerelevantnost z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nedostatečně vypořádanou pak soud považuje rovněž odvolací námitku neprovedení důkazů vážnými listky z místa nakládky a místa vykládky, kterou žalobkyně naopak zcela konkrétně výsledky měření zpochybňovala. Těmi totiž mohlo být prokázáno, že vozidla či jízdní soupravy provozované žalobkyní přetíženy nebyly. Tím, že relevantnost navržených důkazů žalovaný hodnotil, aniž by je provedl, a tedy zjistil, co jimi může či naopak nemůže být prokázáno, zatížil své rozhodnutí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný by tímto způsobem mohl odmítnout provést navržený důkaz zejména za situace, kdy by jím zcela zjevně nemohla být zpochybněna dosud učiněná skutková zjištění, šlo by o tvrzenou verzi skutkového děje zjevně nemožnou, nepravděpodobnou či bizarní, nebo by navržený důkaz neměl ve vztahu k předmětu řízení žádnou relevanci.
31. Nesprávnosti žalovaným obstaraného měření nadto v souzené věci nasvědčovala okolnost, zjištěná rovněž samotným žalovaným, a to, že v určitém období fungovalo měřicí zařízení nesprávně. Soud si v této souvislosti klade ve shodě s žalobkyní otázku, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že měřicí zařízení se stalo nezpůsobilým ke spolehlivému vážení až od 19. 8. 2016, když nic nenasvědčuje tomu, že by se stav vozovky v místě měření změnil ze dne na den. Skutečnost, že předmětné zjištění bylo KSÚS učiněno dne 18. 8. 2016 nijak neprokazuje, že se odchylky ve stavu pozemní komunikace nemohly vyskytnout již dříve a nemohly ovlivnit i vážení provedená před tímto datem. Ani tuto odvolací námitku tedy žalovaný logicky a přezkoumatelně nevypořádal. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
32. Nadto soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co nabyly účinnosti změny v relevantní právní úpravě. Otázku, zda právní předpis nebo jeho ustanovení,

kteřé byly použity, na věc skutečně dopadají, soud ve správním soudnictví v posuzované věci vždy zkoumá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, publikované pod č. 1926/2009 Sb. NSS). S účinností od 1. 10. 2018 byla hmotněprávní úprava hmotnosti a rozměrů vozidel přesunuta do nového § 43a zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. Část devátá vyhlášky o schvalování technické způsobilosti byla zrušena a podzákonná úprava je nyní obsažena ve vyhlášce č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Byť podle důvodové zprávy k této vyhlášce nedošlo k věcným změnám, z napadeného rozhodnutí nelze seznat ani náznak úvahy o tom, že by se touto otázkou žalovaný zabýval. Zásadní je však to, že došlo rovněž ke změnám ve znění samotné skutkové podstaty přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Podle právní úpravy účinné v době, kdy se staly skutky (od 2. 6. do 17. 8. 2016) zněla skutková podstata tehdy ještě správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu“*. S účinností od 1. 10. 2018 zní skutková podstata přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 193/2018 Sb., takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu“*.

33. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato ústavní zásada je výslovně promítnuta i do zákona o odpovědnosti za přestupky, do jeho § 2 odst. 1. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti právní úpravy shodné s právní úpravou v době spáchání skutků. Správní orgán I. stupně tedy ještě neměl povinnost případnou příznivost změny právní úpravy pro žalobkyni hodnotit. Tato povinnost vyvstala až žalovanému, který ve věci rozhodoval již za účinnosti změněné relevantní právní úpravy. Bylo tedy jeho povinností zabývat se i bez výslovné námitky otázkou, která právní úprava jako celek, zda ta, která byla účinná do 30. 9. 2018 (v době spáchání skutků), či ta pozdější, která nabyla účinnosti od 1. 10. 2018, je pro žalobkyni příznivější. Je přitom patrné, že došlo ke zjevnému posunu ve skutkové podstatě předmětného přestupku. Je tak nepochybně rozdíl mezi skutkovou podstatou, která činí odpovědným provozovatele vozidla či tou, která činí odpovědným rovněž provozovatele jízdní soupravy, resp. zda jednání žalobkyně je subsumováno pod skutkovou podstatu, která zahrnuje vozidlo či vozidlo nebo jízdní soupravu, nehledě k další formulační změně. Znění tzv. právní věty skutkové podstaty musí pak ve výrokové části rozhodnutí odpovídat i věta skutková, tedy vymezení skutku, kterého se měla žalobkyně dopustit a které naplňuje znaky té které skutkové podstaty. Pokud není postaveno na jisto, kterou skutkovou podstatou byla, resp. měla být žalobkyně shledána vinnou, není prozatím možné učinit ani závěr o tom, zda se žalobkyně přestupků dopustila. Pochybnosti soudu jsou o to větší, že žalobkyně je činěna přestupkově odpovědnou za překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla spolu s návěsem a u některých skutků pak též za překročení nejvyšší povolené hmotnosti nápravy č. 2. Mezi pojmy motorové vozidlo a jízdní souprava je však významový rozdíl, jak plyne z vymezení pojmů v § 2 zákona o silničním provozu a

nelze v nich spatřovat synonyma. I touto otázkou se tak žalovaný bude muset po vrácení věci soudem zabývat a vyjasnit, zda překročení hmotnosti bylo zjištěno ve vztahu k vozidlu či jízdni soupravě a učiněná skutková zjištění subsumovat pod příslušnou skutkovou podstatu podle pravidel příznivosti soudem výše naznačených.

34. Dalšími žalobními námitkami se již soud zabývat nemohl, neboť ty budou muset vypořádat správní orgány v souvislosti s posuzováním případné příznivosti pozdější právní úpravy pro žalobkyni. To se týká i případné liberace žalobkyně. Za těchto okolností pak soudu nezbyvá, než uzavřít, že ani skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. V souhrnu tak soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Po vrácení věci soudem žalovaný vyhodnotí, zda právní úprava, která nabyla účinnosti dnem 1. 10. 2018, je jako celek pro žalobkyni příznivější a podle výsledku této úvahy o odvolání žalobkyně znovu rozhodne. Přitom vezme v úvahu i skutečnost, že jednání žalobkyně je třeba nejen podřadit pod skutkovou podstatu přestupku, ale rovněž ve výrokové části uvést, jaké ustanovení zákona, nikoli jen podzákoného předpisu, žalobkyně porušila. To totiž není uvedeno nejen ve výrokové části, ale ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný zajistí, aby byly pečlivě vypořádány veškeré námitky, které žalobkyně již vznesla a případně ještě v dalším řízení vznese.
36. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení a za sepsání žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Milana Šikoly (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu